

“Retfærdighed er uundgåelig”: Et revolutionært øjeblik i FN

Ikke korrekturlæst.

19. april 2024 (EIRNS) – Den 19. april 1775 markerer for mange den “officielle begyndelse” på den amerikanske revolution: slaget ved Lexington-Concord – “skuddet, der blev hørt over hele verden”. Den 18. april, 249 år senere, blev der foretaget en “afstemning, der blev hørt over hele verden” i FN’s Sikkerhedsråd. Algeriet, Frankrig, Slovenien, Malta, Guyana, Ecuador, Sierra Leone, Mozambique, Japan, Republikken Korea, Rusland og Kina tog skridt til at anerkende Palæstina som et statsligt medlem af De Forenede Nationer. Det var en stemme, der blev hørt over hele verden, på vegne af menneskelig frihed, retfærdighed og lighed. Der var to tvivlere, Storbritannien og Schweiz, som undlod at stemme. Kun USA modsatte sig Palæstinas medlemskab i en afstemning, der vil blive husket som en skændsel. Fordi USA er et permanent medlem af Sikkerhedsrådet, forhindrede denne ene stemme resolutionen i at gå igennem.

Det er dog ikke afslutningen på historien. Francis Boyle, advokat i international ret, blev på et tidligere møde i Den Internationale Fredskoalition spurgt om, hvad FN’s medlemmer kunne gøre, hvis et permanent medlem af FN’s Sikkerhedsråd hele tiden nedlagde veto mod resolutioner, og han mindede om, at USA under Koreakrigen selv havde indført en foranstaltning for at omgå denne praksis fra Sovjetunionens side. Som et resultat heraf vedtog FN den 3. november 1950 Generalforsamlingens resolution 377, “Uniting For Peace”-resolutionen. Denne foranstaltning “beslutter, at hvis Sikkerhedsrådet, på grund af manglende enstemmighed blandt de permanente medlemmer, undlader at udøve sit primære ansvar for opretholdelsen af international fred og sikkerhed i ethvert tilfælde, hvor der synes at være en trussel mod freden, brud

på freden eller aktiv aggression, skal Generalforsamlingen straks overveje sagen med henblik på at fremsætte passende anbefalinger til medlemmerne om kollektive foranstaltninger, herunder, i tilfælde af brud på freden eller aktiv aggression, brug af væbnet magt om nødvendigt for at opretholde eller genoprette international fred og sikkerhed.”

Kun USA – eller rettere det militær-finansielle kompleks, som i stigende grad har overtaget USA siden mordet på John F. Kennedy – modsatte sig anerkendelsen af Palæstina. Den fordrejede forklaring, som USA's viceambassadør Robert Wood afgav på nej-stemmen, var i virkeligheden, at det var på grund af USA's støtte til en palæstinensisk stat og en tostatsløsning, at nej-stemmen blev afgivet! “Vi har også længe været klar over, at forhastede handlinger her i New York, selv med de bedste intentioner, ikke vil opnå en stat for det palæstinensiske folk. Som medlemmer af Sikkerhedsrådet har vi et særligt ansvar for at sikre, at vores handlinger fremmer international fred og sikkerhed og er i overensstemmelse med kravene i FN-pagten. Som det fremgår af optagelseskomitéens rapport, var der ikke enstemmighed blandt komitéens medlemmer om, hvorvidt ansøgeren opfyldte kriterierne for medlemskab som beskrevet i artikel 4 i FN-pagten. For eksempel er der uafklarede spørgsmål om, hvorvidt ansøgeren opfylder kriterierne for at blive betragtet som en stat.

(Bemærk, at 140 nationer verden over allerede anerkender Palæstina som en stat) Vi har længe opfordret Det Palæstinensiske Selvstyre til at gennemføre de nødvendige reformer for at hjælpe med at etablere de egenskaber, der skal til for at blive en stat, og vi bemærker, at Hamas – en terrororganisation – i øjeblikket udøver magt og indflydelse i Gaza, som er en integreret del af den stat, der tænkes på i denne resolution.” Wood kunne lige så godt have hævdet, at “eftersom den nuværende israelske regering har nægtet at acceptere den palæstinensiske stat, er USA imod at anerkende

den.”

Og hvad mener man i Israel om dette spørgsmål? Den 25. marts, på et møde arrangeret af University of Virginias Miller Center of Public Affairs, fortalte Nimrod Novik, tidligere udenrigspolitisk seniorrådgiver for Nobels fredsprismodtager og Israels premierminister Shimon Peres, sit publikum: “Tostatsløsningen er uundgåelig. Ikke fordi vi ønsker det; ikke fordi palæstinenserne fortjener lige rettigheder, hvilket de gør – men jeg er i denne sag for Israel, ikke for nogen andre; men fordi disse to folk ikke kommer til at leve lykkeligt under samme tag, medmindre én ting sker. Enten vil vi israelere give alle palæstinensere lige rettigheder og blive en minoritet i vores eget land, hvilket vi ikke vil gøre; eller også vil palæstinenserne for evigt acceptere at leve uden lige rettigheder, hvilket jeg vil påstå, at den første intifada og den anden intifada og, Gud hjælpe os, den tredje intifada vil bevise, at det er urealistisk.”

Helga Zepp-LaRouche, efter at have set Noviks bemærkninger ved afslutningen af det 46. møde i dagens Internationale Fredskoalition, erklærede: “Hele konceptet med Oase-planen er netop for altid at afbryde denne cyklus af intifada-hævn. Hele pointen er, at hvis der ikke er retfærdighed i at tillade en tostatsløsning og fuldt ud lige rettigheder og ret til udvikling for alle, så vil volden fortsætte. Den eneste måde, man kan afbryde det på, er ved at følge den Westfalske Freds tilgang, hvilket vil sige, at hvis man læser de principper, de kom frem til efter fire års forhandlinger, så var det første eller andet princip, at for fredens skyld skal alle ting, der er begået af den ene eller den anden side, glemmes eller lægges til side. Man kan ikke glemme dem, men de skal holde op med at være en faktor i det, man gør i dag.

“Det virker meget svært, for efter alle disse forfærdelige ting, der er blevet gjort mod folk, virker det næsten følelsesmæssigt umuligt at sige, at man er nødt til at gøre en ende på det, at man er nødt til at trække en streg og gå over

til en helt anden tilstand – nemlig fælles udvikling og gensidig fordel. Men hvis man tænker over det, vil jeg opfordre folk til at tænke sig grundigt om. Medmindre man siger, at nok er nok, så har begge sider begået forbrydelser. Vi tæller ikke nu, hvem der begik flest forbrydelser, for hvis man bliver ved med at tælle, hvad den ene eller den anden side gjorde, vil krigen fortsætte for evigt. Jeg vil ikke nu placere alt på den samme regning for skyld eller lignende, men man er nødt til at foretage dette intellektuelle spring. Man bliver nødt til at skifte og lægge fortiden bag sig og have en smuk vision for fremtiden, som giver håb til alle deltagerne i konflikten.”

Så kampen skal nu flyttes fra Sikkerhedsrådet til Generalforsamlingen. Syv medlemmer af Sikkerhedsrådet er nødvendige for, at en sådan flytning kan ske. Schiller Instituttets FN-repræsentant Richard A. Black rapporterede, at Palæstinas repræsentant, ambassadør Riyad Mansour, talte efter afstemningen om Gazas umistelige rettigheder, en idé, som USA netop havde stemt imod. På et tidspunkt kunne ambassadøren, der var så bevæget, ikke fortsætte. “Der var dødstille. Og kameraet skiftede til repræsentanten fra Malta, som på det tidspunkt tørrede en tåre væk fra sit øje. Og så fortsatte han og sagde: ‘Retfærdighed for Palæstina er uundgåelig’.” Det er ord, der i dag høres over hele verden, og som på deres egen måde er lige så kraftfulde som det skud og det øjeblik i Lexington-Concord for 249 år siden.

Foto: The Battle of Lexington and Concord, April 19, 1775